

Hans Dulfer en Clifford Brown

Opnieuw was het raak afgelopen zondag in de Brasserie van Amare waar Podium De Nieuwe Kamer z'n Jazz en Brasse-concerten brengt. Tensorensofonist Florian Wempe c.s. bewezen er dat jazz kan swingen en spannend en mooi tegelijk kan zijn. Met een aantal standards, en met eigen werk van Wempe waaronder het intrigerende, langzame 'Acquiescent' (dat is: berustend, geduldig). Waarbij onmiddellijk aangetekend moet worden dat pianist

Karel Boehlee er een prachtige rol speelde. Nooit overdadig, maar steeds met een muzikale fantasie waarvan je mond openviel. En dan bleek Wempe ook nog een tweetal songs (muziek en tekst) geschreven te hebben waarin er ruimte kwam voor gastvocaliste Luca Warner. De beste zangeres die ik in tien live gehoord heb. Ze swingt, improviseert knap en heeft een groot bereik met fraaie overgangen naar de hoogten van de kopstem waarin ze subtiel uit

kan zingen. Ontroerend mooi.

De knop om voor de nieuwe jazzweek die (zaterdag 15 oktober, 19.30 uur) in het Paard begint met Hans Dulfer en zijn groep Total Response. Dulfer (82 inmiddels) is terug, hersteld van een ziekte. Een bijzondere figuur in de Nederlandse jazz, die zo'n beetje alles heeft meegemaakt en toch zichzelf is gebleven. Zijn nieuwe band mengt jazz, rock en grooves, met Jerome Hol (gitaar), Koen Schouten (baritonsax), Ishaq van Niel (bas) en Hans Eijkenaar (drums). De absolute top in dit genre, door Dulfer (gezien videobeelden op de site van het Paard) met veel gevoel voor muzikaal drama en sterke arrangementen neergezet. Waarbij ook Hagenaar Boris van der Lek mee komt spelen. Ik hoorde hem een week geleden in café De Stambroom (Eikstraat 1) waar hij op de sax zijn vaak hevige muzikale ge-

vechten aanging, inclusief plaagstoten en flink spierballenwerk. Onderweg in een stuk mompelde hij in de microfoon dat hij nog altijd probeerde te spelen zoals Coleman Hawkins. En hij voegde er een veelbetekend woordje 'máááár...' aan toe. Wie zoiets doet en durft heeft bij mij een streepje voor.

Zoals gebruikelijk veel jazz in September (Grote Markt). Op dinsdag 17 oktober de September Jazz Session onder leiding van Kobe Gregoir (19.30 uur), twee dagen later (donderdag 19 oktober, zelfde tijd) een bijzonder optreden van de Royal Hardbop Society, bestaande uit conservatoriumleerlingen, onder leiding van docent en drummer Eric Ineke. Ze wijden zich die avond aan de muziek van trompettist Clifford Brown. In de jazz weet iedereen wie Brown was, maar ik ben bang dat daarbuiten zijn naam aan het

vervagen is. Brown werd maar 25 jaar oud, kwam in 1956 om het leven bij een verkeersongeval, maar had toen al grote naam gemaakt in onder meer zijn band met drummer Max Roach. Brown schreef een aantal composities die jazzstandards werden, zoals 'Joy Spring' en 'Daahoud'. In 1998 maakte collega-trompettist Nicholas Payton voor Polygram een selectie uit zijn werk, 'The ultimate Clifford Brown'. Hij noteerde daarbij: 'Clifford Brown was 'a drummer's dream'. Een trompettist die vuur in de muziek bracht. Art Blakey heeft z'n hele leven over hem gepraat.' Misschien daarom ook Eric Inekes betrouwen. De trompet bij de Royal Hardbop Society wordt geblazen door Jakub Gaték. Die krijgt dus een aardige last op z'n lippen.

Bert Jansma